

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 14.

POLAIJSTROMSZÁM

BEZDÓIRATON

Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon

Kelt: 2016 -05- 02

PÉLDÁNY: 2

KÖZTUK: 2

Fővárosi Törvényszék mint első fokon eljáró bíróság útján
 elsőfokú ügyszám: 70P.20.229/2015/3
 másodfokú ügyszám: 2.Pf.20.586/2015/3/II.

16

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/998-0/2576
Érkezett:	2016 MÁJ 24.
Példány:	1
Melléklet:	6+2
Kezelőiroda:	51

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Vágvölgyi András József** (a továbbiakban: panaszos, cím [redacted])
 [redacted] meghatalmazott jogi képviselője dr. Baltay Levente (2360 Gyál Körösi u. 104.) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbi alkotmányjogi panaszt terjeszti elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.I.20.586/2015/3/II. számú ítéletének (a továbbiakban: jogerős ítélet) alaptörvényellenességét és semmisítse meg azt, mivel a döntés sérti az alperes panaszosnak az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált véleménynyilvánítási szabadságát.

Kérem emellett a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 359/C. § (2) bekezdése alapján hívja fel az első fokon eljáró bíróságot, hogy a jogerős ügydöntő határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függeszse fel.

I. Indítványozói jogosultság

Az alkotmányjogi panasz alapja az Abtv. 27. §-a, mely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A panaszos az egyedi ügyben érintett. Az eljárás során II. rendű alperes volt, az ítéletben pedig a bíróság megállapította, hogy megsértette a felperes személyhez fűződő jogait. A támadott ítélet az ügy érdemében hozott döntés. Az ítélet megállapította a jogsértést, 600 000 forint sérelemdíj, perköltség és a felmerülő eljárási illeték megfizetésére és nyilvános elégtételadásra kötelezte a panaszost.

Az ítélet a panaszos Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében biztosított, a véleménynyilvánítás szabadságához való jogát sérti. A perben sérelmezett közlés a panaszosnak egy közéleti vitában tett megnyilvánulása, amelyről a bíróság azt állapította meg, hogy jogsértő, valamint személyiségi jogi szankciókkal sújtotta. Mindez a közéleti megnyilvánulással gyakorolt

3

véleménynyilvánítási szabadságot korlátozza, az alábbiakban kifejtettek szerint Alaptörvény-ellenes, tehát alapjogsértő módon.

A támadott ítélet az eljárást befejező, jogerős döntés, mellyel szemben fellebbezésnek nincs helye. Tájékoztatom a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panasszal párhuzamosan a panaszos a jogerős ítélet felülvizsgálatát kérte a Kúrián.

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, írásban lehet benyújtani. Az ítéletet 2016. február 29-én kézbesítették a panaszos jogi képviselőjének, tehát az alkotmányjogi panaszt határidőben nyújtom be.

Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Jelen ügy több, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés eldöntését is szükségessé teszi.

1. Internetes kommunikáció jogi megítélése

A közügyek szabad megvitatása alapvető fontosságú egy demokratikus társadalomban. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a polgárok számára a jognak biztosítania kell, hogy minél szabadabban vehessenek részt a közéleti vitákban a rendelkezésükre álló lehető legtöbb eszközzel. A közelmúltban egyre inkább az internetet használják a polgárok arra, hogy az ilyen vitákban részt vegyenek. Az internetes tartalmakért való felelősség azonban gyakran ellentmondásos jogi problémákat eredményez. A klasszikus, nyomtatott és elektronikus sajtóra kialakított felelősségi szabályok módosítás nélküli alkalmazása az internetes kommunikációra szóláskorlátozó hatással bír. Az internetes szólásszabadság kérdésén belül is elkülönül a - klasszikus nyomtatott, elektronikus sajtóra, de még az internetes sajtóra sem emlékeztető - közösségi média használatának kérdése. Számos, a közélet iránt érdeklődő polgár használja véleményének kifejtésére és közvetítésére ezeket az oldalakat. Az így megjelenő vélemények nyilvánossága a felhasználó akaratától függ: szólhat egyes ismerőseihez, az összes, vele kapcsolatban álló személyhez, vagy dönthet úgy is, hogy teljesen nyilvánossá tesz egy-egy bejegyzést, azt bárki megnézheti.

2. Tévedés lehetősége a szabad közéleti vitában, ha nem újságíró a közlő

Az Alkotmánybíróság már több esetben foglalkozott a szólásszabadság védelmével a nem rosszhiszeműen közölt hamis információk tekintetében, ám ezek a döntések a médiával kapcsolatosan végezték el az alkotmányossági vizsgálatot. Jelen ügyben lehetősége nyílik az Alkotmánybíróságnak a nem rosszhiszemű tévedés szólásszabadsággal kapcsolatos viszonyának vizsgálatára magánszemélyek esetében.

3. Közhatalmat gyakorló személyek emberi méltósága

A közhatalmat gyakorló személyek szélesebb kritikaturési kötelezettsége alapvetés minden alkotmányos demokráciában. Kimondta az Alkotmánybíróság, hogy közéleti tevékenységükkel összefüggésben nem kérhetnek védelmet, hacsak a kritika nem az emberi méltóságot legbensőbb lényegét sértő megnyilvánulás.¹ Jelen ügy kapcsolatán lehetősége nyílik az Alkotmánybíróságnak eldönteni, hogy a közhatalom-gyakorlók között is kivételes helyzetben lévő államfő múltjának nyilvános tárgyalása hogyan ítélendő meg a szólásszabadság és ennek a jognak a társadalomban betöltött szerepe alapján.

4. A sérelemdíj mértéke hogyan befolyásolja a szólásszabadság hosszú távú érvényesülését (chilling effect)

Jelen ügyben a jogerős ítélet a jelenlegi magyar viszonyokhoz képest jelentős, 600 000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte a panaszost egy közösségi oldalon közzétett bejegyzés okozta sérelem kompenzálásaként. A jogerős ítéletet hozó bíróság a sérelemdíj magánjogi szankció jellegét hangsúlyozta és kiemelte, hogy a magas sérelemdíj elrettentő erővel bírhat. Fontos alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy az ilyen elrettentő erő hogyan egyeztethető össze azzal az alkotmányjogi alapvetéssel, hogy az ún. chilling effect (dermesztő hatás) már önmagában a szólásszabadsághoz való jog korlátozásának minősül.

II. A tények

A panaszos 2014 novemberének végén részt vett egy közéleti vita kapcsán elinduló kampányban. A kampány a #kedveshírtv címet viselte, és azért indult, mert a HírTV riporterei azzal igyekeztek hitelteleníteni kormánykritikus közéleti szereplőket, hogy bagatell jogellenes cselekményeket ástak elő a múltjukból (pl. közlekedési baleset). A kampányban résztvevők saját maguk hoztak nyilvánosságra jogsértéseket a múltjukból, ezzel "segítve" a HírTV újságíróinak munkáját. A panaszos a következő bejegyzést tette közzé Facebook oldalán: "Elzárás (fogda) büntetést szenvedtem a Magyar Néphadseregben >>előljárával szemben tanúsított szemtelen magatartás<< miatt. A vád megalapozott - sajnos ezt a személyiségvonásomat az idő múltával is csak mérsékelni tudtam -, a büntetés (5 nap) eltűzött volt. Fogdatársam volt a jelenlegi köztársasági elnök is, ő részeg lövöldözés miatt kapott 30 napot, de szerintem már az is elévült."

Andras Vagvolgyi

3 hrs · A

#kedveshírtv Elzárás (fogda) büntetést szenvedtem a Magyar Néphadseregben "előljárával szemben tanúsított szemtelen magatartás" miatt. A vád megalapozott - sajnos ezt a személyiségvonásomat az idő múltával is csak mérsékelni tudtam -, a büntetés (5 nap) eltűzött volt. Fogdatársam volt a jelenlegi köztársasági elnök is, ő részeg lövöldözés miatt kapott 30 napot, de szerintem már az is elévült.

Unlike · Comment · Share

¹ 28/2014. (IX. 29.) AB határozat [44]

A bejegyzés alapján cikket jelentetett meg az Index.hu híroldal *Mi egy börtönkapcsolat vagyunk Áder Jánossal* címmel. Ebben a bejegyzés idézésén túl megszólaltatták a panaszost is, aki a történetet mint legendát mesélte el, emlékei saját állítása szerint is elmosódottak.

Áder János köztársasági elnök pert indított személyiségi jogának megsértése miatt. Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék megállapította a jogsértést, a panaszost nyilvános elégtételadásra és 50 000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte, tekintettel arra, hogy a jogsértés a felperesre és a környezetére csekély hatást gyakorolt, illetve a közlés nem öncélúan, minden indok nélkül történt. Fellebbezést követően a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla, tekintettel arra, hogy meglátása szerint a “közlések nem kapcsolódnak a közéletet érintő párbeszéddekhez” továbbá “a perbeli jogvita nem a közügyek szabad vitatásához kapcsolódik”, az első fokon kiszabott sérelemdíj értékét jelentősen, 600 000 forintra emelte fel.

III. Érdemi panasz

a. Internetes kommunikáció és közösségi média

A technológia folyamatos fejlődésével az internet egyre inkább a véleménynyilvánítás szabadságának meghatározó terepévé vált. A közösségi média elterjedésével pedig már nem csak a média munkatársai, hanem a polgárok is teret kaptak, hogy kifejtsék és másokhoz eljuttassák a véleményüket. A jognak is reagálnia kellett erre a helyzetre, egyrészt új, kifejezetten az internetre szabott jogszabályok létrehozásával, illetve a már meglévő szabályok és elvek alkalmazásával az internetre. Ezt tette többek között az Alkotmánybíróság is, amikor a 19/2014. (V. 30.) AB határozatban kimondta, hogy “a véleménynyilvánítási szabadság védett tárgya maga a vélemény, (...) melynek egyik, egyre inkább elterjedő megjelenési formája az interneten történő kommunikáció”. A strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) is többször hangsúlyozta a döntéseiben, hogy “azért, mert hozzáférhető és hatalmas mennyiségű információt képes tárolni és közvetíteni, az internet fontos szerepet játszik abban, hogy elősegítse a közösség hozzáférését a hírekhez és hogy általában lehetővé tegye az információk terjedését”².

A közösségi oldalak sajátossága, hogy azok tartalmát a felhasználók állítják elő, megszűnik a klasszikus felosztás, amelyben egyik oldalon a tartalom előállítója, míg a másikon a befogadó áll. A közösségi média felhasználói egyszerre állítanak elő tartalmakat, kísérik figyelemmel mások közléseit és lépnek interakcióba egymással, amely szintén új tartalom megszületését eredményezi. A sajtó- és médiaszabadsággal kapcsolatban évszázadok alatt kimunkált jogelvek sokszor nem képesek kezelni a klasszikus média - közönség felállás felbomlását, és

² Times Newspapers Ltd v. Egyesült Királyság (nos. 1 and 2, 27. bekezdés), Neij és SundeKolmisoppi v. Svédország, 10. bekezdés; Ahmet Yildirim v. Törökország, 48. bekezdés; Annen v. Népszabadság, 66. bekezdés.

ellentmondásos jogi helyzetek jönnek létre. Ilyen többek között az Alkotmánybíróság több határozatában idézett, eredetileg az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága által a *New York Times v. Sullivan* ügyben kimondott, a sajtó tévedéshez való jogát rögzítő elv. Jelen ügy eldöntése lehetőséget biztosít az Alkotmánybíróság számára, hogy a közösségi médiára alkalmazzon egyébiránt a sajtóval kapcsolatos jogelveket.

A panaszos a közösségi médiában tett közzé egy bejegyzést, amellyel szemben a befogadók szükségszerűen kritikusabbak, mintha egy ismert és professzionális tartalomszolgáltatók által előállított lapot olvasnának. A közösségi médiában a tartalom gyorsabban változik, egy-egy bejegyzés rövid idő alatt „lecseng”. Éppen ezért egy ilyen bejegyzés sokkal mérsékeltebb hatást képes elérni, ha egyáltalán képes befolyásolni a szóban forgó személy megítélését. Ebben az esetben az emberi méltóságból fakadó személyiségi jogok és a szólásszabadság konfliktusa esetén a szólásszabadság erősebben esik latba, mint más közlések esetében.

B. Szólásszabadság és személyhez fűződő jogok konfliktusa közhatalom-gyakorlók esetében

A sajtószabadság és a személyhez fűződő jogok konfliktusával kapcsolatban már részletes tesztet dolgozott ki az Alkotmánybíróság a 28/2014. (IX. 29.) AB határozatban, ám ebből a döntésből a rendes bíróságok nem emelhetik át minden további változtatás nélkül a vizsgálat szempontrendszerét a jelen ügyhöz hasonló esetekre. Egyrészt különbség van a felperes jogi státuszában, hiszen míg az idézett határozat a közhatalmat gyakorló rendőrök személyiségi jogainak védelmével foglalkozott, addig jelen ügyben a közhatalmat gyakorló személyek közül is kiemelkedő helyzetű államfő jogait kell összemérni a szólásszabadsághoz való joggal. Másrészt a hivatkozott határozat kifejezetten a sajtószabadság szempontjából vizsgálta a jogvitát, míg jelen ügyben ugyan a közhatalom-gyakorlást ellenőrző szólás a jogvita tárgya, de annak közléte egy, a közügyek iránt érdeklődő állampolgár, és nem a sajtóban, hanem egy közösségi média oldalon.

Jelen ügyben - bár valóban tévedett a panaszos, amikor az alapügy felperesének történetét felelevenítette - a panaszos közlésének hatására egy addig nem ismert, a közélet szempontjából fontos tény került napvilágra. A felperes saját nyilatkozata alapján is tudjuk, hogy a történet alapját képező állítás valós, mi több, a felperes sorkatonasága idején kétszer is töltött időt fogdán. Ez az információ a panaszos bejegyzését megelőzően nem volt ismert a magyar közéletben. A panaszos rosszul emlékezett a 36 évvel korábbi eseményekre, az akkor történeteket, mint egy legendát idézte fel. Az index.hu-nak el is mondta, hogy „Áderről az terjedt el, hogy itt volt és mintha lövöldözött is volna”. Ez a megjegyzés is arra enged következtetni, hogy a II. rendű alperes igyekezett a 36 évvel ezelőtti eseményeket annak megfelelően felidézni, hogy akkor mi terjedt el a sorkatonák között.

Az ügy alapját képező téma közügy. Ezzel szemben a jogerős ítéletet szerint az ügyben „leírt közlések nem egy szabadon vitatható közéleti vita részét képezik, a jogvitában szükségtelen volt

annak vizsgálata, hogy a közlés megjelenésének milyen előzményei voltak és azt sem kellett vizsgálat tárgyává tenni, hogy mely jog élvez elsőbbséget, élvezik-e az alperes a véleménynyilvánítási szabadság oltalmát, biztosítani kell-e a közéleti megszólalások szabad folyását a személyiségvédelemmel szemben”. Ez az érvelés nem egyeztethető össze a közügy alkotmányjogi fogalmával és éles ellentétben áll az Alkotmánybíróság eddigi esetjogával.³

A panaszos eredeti közlése arra vonatkozott, hogy a felperes, aki jelenleg az ország legmagasabb közjogi méltósága, az államfő, sorkatonasága idején szabályszegésért fogdán volt. A köztársasági elnök egy szimbolikus pozíciót betöltő személy: ő testesíti meg a nemzet egységét, örökdió az államszervezet demokratikus működése felett. Egyéb más tisztségei mellett ő a honvédség főparancsnoka is. Pozíciója minden más, alapvetően politikai hatalmat gyakorló személyéhez képest is magas erkölcsi feddhetetlenséget kíván meg. Éppen ezért nem csak az tartozik a közre, hogy hivatala betöltése során milyen tevékenységet folytat, hanem az is, hogy megválasztását megelőzően mit tett. Ez különösen így van egy olyan országban, ahol egy korábbi köztársasági elnök lemondani kényszerült az elnöki tisztségét megelőző, erkölcsileg kétes magatartása miatt. Köztudomású tény, hogy a felperes elődje, Schmitt Pál azért mondott le tisztségéről, mert doktori disszertációja forrásmegjelölés nélküli idézeteket tartalmazott. Ennek fényében kétség sem férhet hozzá, hogy az őt követő köztársasági elnök múltjának a nyilvánosság szférájába tartozó, erkölcsileg vitatott elemei a közvéleményre tartoznak, közügynek számítanak. Mivel a felperes tisztségéből fakadóan a honvédség főparancsnoka, a saját katonai szolgálata idején elkövetett esetleges szabályszegése összefügg az erkölcsi megítélésével és a pozícióra való alkalmasságával.

A közügyek megvitatásának szabadsága pedig mind az Alkotmánybíróság, mind pedig a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlata alapján a véleménynyilvánítás szabadságának körén belül is kitüntetett helyet foglalnak el a közéleti viták, az azokban megfogalmazott nézetek a legmagasabb szintű védelmet élvezik.⁴ Éppen ezért a közügyekben érintett személyeknek, különösen, ha a közügyet a saját magatartásukkal generálják, jelentősen szélesebb körben kell tűrniük a kritikát, mint a magánembereknek.

A jogerős ítéletet hozó bíróság ezeknek az érveknek a vizsgálatától explicit módon elzárkózott, nem végezte el az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében rögzített alapjogi tesztet, így a döntése szükségszerűen Alaptörvény-ellenes.

C. a sérelemdíj mértéke

³ A közügyek ismérveiről lásd különösen a 7/2014. (III. 7.), 13/2014. (IV. 18.) és 28/2014. (IX. 29.) AB határozatokat

⁴ Lásd többek között Dichand és Társai v. Ausztria, no. 29271/95, 38. bekezdés, illetve az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozatában.

Az ügyben jogkövetkezményként megállapított sérelemdíj rendkívül magas, 600 000 forint értékű. A sérelemdíj perköltséggel megemelt összegének kifizetése egy átlagos vagyoni viszonyok között élő magyar polgár számára jelentős megterhelést jelent. A sérelemdíj funkciója, ahogyan azt a jogerős döntés is kiemeli, még nem kiforrott a magyar joggyakorlatban, éppen ezért elengedhetetlen annak alkotmányossági vizsgálata. A szólásszabadság korlátozásával kapcsolatban közismert, hogy az egyedi ügyben alkalmazott súlyos szankció túlmutat a konkrét ügyön, és másokat is eltántoríthat a szólástól, ezáltal felmerül a chilling effect (dermesztő hatás) lehetősége. A jogerős ítélet a "magánjogi büntetés" kifejezést használja a sérelemdíjjal kapcsolatban, ám felmerül, hogy a büntető jellegű szankciók alkalmazása mennyiben tekinthető alkotmányosnak a szólásszabadsággal összefüggésben, különös tekintettel a büntetőjog ultima ratio jellegére.

Az Alkotmánybíróság ezt a következőképpen fogalmazta meg a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatában. "A büntetések elrettentő hatása a közélet véleményformálásában résztvevőket is megfélemlíti, elriasztja, amely így éppen a demokratikus és plurális alapokra épülő közélet kibontakozását és értékét gyengíti el. A szólás-, és sajtószabadság gyakorlásának kriminalizálása és büntetőjogi szankcióval sújtása ugyanis egy olyan visszatartó hatás (chilling effect) kiváltására alkalmas, amely öncenzúrára kényszerítheti a szabadságjoggal élni kívánókat [erről lásd hasonlóan: az Amerikai Egyesült Államok Legfelső Bíróság Lamont v. Postmaster General, 381 U.S. 301 (1965)]. Éppen ezért a közügyeket érintő vélemény szabadságával élőkkel szemben utólagos büntetőjogi szankció kiszabása szűk körben, akkor lehet indokolt, ha a közlés mások alapvető jogát sérti. [30]"

Bár a polgári jog szabályai szerint nem kell igazolnia a felperesnek az őt ért hátrány mértékét a sérelemdíj megállapítása során, különösen káros lehet egy demokratikus társadalomban, ha egyébként információs erőfölényben lévő, magas tisztséget betöltő személyek részesülhetnek ilyen magas összegű sérelemdíjban. Életszerűtlen a felperes perben előadott álláspontja, miszerint magyarázkodnia kellett a történetek miatt, hiszen azok cáfolata rövidesen megjelent, és a panaszos megnyilvánulásával ellentétben arról az egész magyar média beszámolt. Az alapeljárásban becsatolt felperesi bizonyíték, amely a sérelem bekövetkeztét hivatott igazolni, éppen ellenkező hatást ért el. A jogerős döntés tényként tartalmazza, hogy a felperes a per alapját képező közlés miatt magyarázkodásra kényszerült, számára a közlés kellemetlenségeket okozott. A felperes meghallgatására a bíróság előtt nem került sor, és az egyetlen irat, amit a kellemetlenségek igazolásaként a felperes a bíróság elé tárt, nem igazolja azok létét. A dr. Kulcsár Ferenc telefonhívását dokumentáló, 2015. február 17-én kelt emlékeztető hatására a felperes nem kényszerült magyarázkodásra, az neki kellemetlenséget nem okozhatott. Éppen ellenkezőleg, a telefonhívás a volt katonatárs támogatását jelzi a felperes felé, illetve hogy a szóban forgó személy elképzelhetetlennek tartja, hogy a részeg lövöldözésről szóló történet igaz lenne. Ez is jelzi, hogy a per alapját képező közlés nem objektív igazságként jelent meg az arról értesülők számára.

A magas sérelemdíj kiszabásával azt üzeni a bíróság a közéleti viták résztvevői számára, hogy ha egy igaz állítás mellé egy téves indokolást illesztnek, akkor azzal az átlagfizetés többszörösét kitevő anyagi kockázatot vállalnak.

Amennyiben a magánjog is büntetőjogi jellegű szankciót vezet be, különösen olyan esetben, amikor ezek a szankciók jelentős terhet jelentenek az alperes számára, analóg módon kell alkalmazni a chilling effecttel kapcsolatos elveket. 600 000 forint sérelemdíj - és további perköltség - megfizetése nem csak az adott ügy alperesét, hanem az esetről tudomást szerző más állampolgárokat is elrettenthet attól, hogy aktívan részt vegyenek a közéleti vitákban.

Különösen megfontoltan kell eljárnia a jogalkotó és jogalkalmazó szerveknek annak fényében, hogy az Alkotmánybíróság számos esetben kimondta - legutóbb a 19/2014. (V. 30.) AB határozatban - hogy "[a]z egyéni véleménynyilvánítási szabadság szubjektív joga mellett az Alkotmány 61. §-ából következik a demokratikus közvélemény kialakulása feltételeinek és működése fenntartásának biztosítására irányuló állami kötelezettség". Minden olyan jogi rendelkezés, ami elrettenti a polgárokat a véleménynyilvánítástól, ellentétes ezzel az állami kötelezettséggel. Ez következik az EJEB gyakorlatából is, amely többször megerősítette, hogy a részes államok pozitív kötelezettsége, hogy olyan környezetet hozzanak létre, amelyben minden érintett személy részt vehet a közéleti vitákban és félelem nélkül kifejezhetik a véleményüket.⁵

Mindezek alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.586/2015/3/II. számú ítélete alaptörvény-ellenesen korlátozza a panaszosnak az Alaptörvény IX. cikkében garantált szabad véleménynyilvánításhoz való jogát és semmisítse meg azt.

Budapest, 2016. április 28.

A panaszos képviselőjében:

DR. BALTAJ LEVENTE ÜGYVÉDI IRODA
DR. BALTAJ LEVENTE ügyvéd
2360 Gyál, Kövösi út 104.
Telefon: 06-79-340-279
Adószám: 16684979-3-13

dr. Baltay Levente

Mellékletek:

- Az alkotmányjogi panasz eljárásban képviselőre jogosító ügyvédi meghatalmazás
- Jognyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságáról

⁵ Dink v. Törökország, no. 2668/07, 6102/08, 30079/08, 7072/09 és 7124/09, 137. bekezdés